

(P)İC
GÜVEYSİ
FANZİN İŞİ
ULAN
İSSİZLER

#5

MERHABA!

İnsan neyi sever? İnsan, ne için yaşar ne için ölür? Aslalarımız, keşkelerimiz ile harmanlanırken hayatımızın mutluluk ve mutsuzluk dehlizlerinde, biz ancak ve ancak eşit kollu olmayan teraziler konumundayız. Bu kaybediş hali hayatımızın her yanına sirayet ederken, var olanlara Tanrılık, var olmasını istediklerimize de kulluk etmeyi görev bilir bir halde yaşıyoruz.

Bizler kendisinden çok şey beklenen ama hiçbir şey veremeyen bir kuşağın temsilcileriyiz. Bizden öncekiler çağ açıp, çağ kapamışlar. Reformlar, rönesanslar yaşamış, aydınlanma çağı ile dünya tarihinin akışına yön vermişler. Bizler olamamışlığımızın sanrılarıyla çok farklı bir havaya bürünmüş bir durumdayız. Bizler çağımızın vebalılıları, feodal ilişkilerin, örfi adetlerin düşmanı olan ayırıksırlarız. Felsefi akımları çaresiz bırakanlarız. Büyük lügatlarda tarifi olmayanlarız. Bizler karanlığın evladı, bilinmezliğin, hesapsızlığın ve yalnızlığın fahişeleriyiz. Bizler H(P)'iç'leriz. Bizler aidiyeti ruhu kadar olanlar, tek nasırlı yerleri kalpleri olanlarız. Bizler, her birimiz birer intihar mektubuyuz. Bizler, kendine ait soyluluğumuzla

maddenin biçim değiştirmek için yükselmesinin değil, alçalmasının hatta yerçekimi kanununa göre düşmesinin gerektiğini savunanlarız. Bizler bütün düzenler için tehlikeli olanlarız. Sistemin birer parçası olma çabaları da, iç güveysi halinden öteye gitmeyenleriz. Annelerinin vefasız aşklarıyız.

Herkesin aksine hayatları roman olmayanlarız. Bizler hayatın karşısında öyküleri olanlarız. Söyleyecekleri olanlarız. Bizler göte göt diyenleriz. Popo deyince şeklinin değişmediğini bilenleriz. Bizler çağımızın öksüzleriyiz. Ne iş yaparsak yapalım, sosyal statümüz ne olursa olsun, maddi durumlarımız fark etmeksizin mutsuzluğun uzatmalı sevgilisiyiz. Yalnızlıklarımız güruhlar içinde kendi halimizde intihara meyilli sofistike sorgularda yaşayan piçlerin yalnızlığıdır.

Dünyamıza hoş geldiniz! Çok tanrılı PİÇ GÜVEYSİ ŞEHRİNİN altın anahtarı bu metindedir. Yeni akrabalık düzenleri geliyor ve bizden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

#5

İÇERİDE KİMLER VAR?

02

Cennete Bilet // Karantinadaki Notlar
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

03-07

BOK7BAŞI // Kahverengi Hikayeler
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

08

Militan // Hayatı Sorgulamalar
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

09-10

Piafka // Zuladaki Kalem
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

11

Soner Lucas // Lucas Kafası
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

12-14

Mi Minör // Ağlamaklı Kadın Notaları
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

14-16

Asil Çingene // Hüzzam Taksimi
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

17-19

Alper Aygun // Kaba Rast
Düz yazı, deneme, kısa hikaye

19

Ben ve Kendim // Depresif Yazılar Bölgesi
Düz şiir

Bizimle beraber yazmak isterseniz, "merhaba@picguveysi.com" adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Fanzin içerisinde yayınlanan eser/yapıtların mali ve manevi hakları yazara ait olup, Fikri Mülkiyet Hakları ile korunmaktadır. Yazarın bilgisi olmadan kopyalanan her eser/yapıt için ilgili mahkemelere başvurulacaktır.

01

Cennete Bilet
Karantinadaki Notlar

turnusol uçurtma

Dudaklarının arasından çıkan büzüşük ses kümesinin hortlayan yüksekliği, kendini göremeyişinin sessizliği sandı her bir vecizede. Çekmeceler çekti ayçiçeği çekirdekleri arasından, tenhalıklar çıkardı naftalinli eskimişlik kokan. Koluna bir birim altın vuruş yaptı kopuk, yanmış saçlarından. Dudaklarında ne hayattan bir iz kaldı ne de incecik bir umut rengi. Gözleri gibi kara idi, pembeleşen derisi. Sancılar yükleniyor kasıkları, bir adamın gayri meşru önyargılarını doğururken.

Götür diyor, beni bu andan götür.

Turnusol kâğıtlarından bir uçurtma salıyorum göğün kanatlarına, mevsim değişimleri gibi sessiz sürtünmelerle. Bu gerçekdışı gerçeği yaşamalısın diyorum sağlam bir inanışla. Bir yıldız kadar parlak olacağız uçtuğumuz müddetçe uçurtmanın savrulduğu kara delikte.

Bak un ufak oluyor sololar, sessizliğin rüzgârla öpüştüğü zamanlarda. Saçların bir alev kadar yangın ve nemli. Gör şimdi bu kurumuş toprakların diplerinde gezinen balçık anıları. Kaç milyon kadar parçadır kayıp gibisin bir uçurtmanın kuyruğunda.

Mandalina kokusu gibi serin ve cennet. Kesinlikle mutluluk değil bu. Ama hiçbir bağlamda kederi de akla getirmez. Farklı bir tat. Dudakların kuru, dudaklarım kupkuru bir taş gibi. Dudaklarımız bir sokak piçinin kopan parmakları...

Nemlendiriyor kuru diller parmakları fitilini söndürmek için gecenin. Bilirsin, güneş söndüğünde doğuyor yeni günümüz. Kendini kapladığın bu rüzgârda savrulan kolların hangi güneş patlamasına sarılacak, ne büyük bir giz...

Göz altları çökmüş tanrısal bir adam, torbalar bağlamış ve kan çanağı gözleriyle ilk kez gülümsüyor ruhsuzluğu bir uçurtmanın turnusol rengine. Elleri diri, içinde binbir zamanın tecellisi olan bir kadından besleniyor. Senden besliyorum ihtiyaç duyduğum nefretleri. Öfkeni yüklenir gibi... Gölgeler düşürüyor bakışları tek ve çiftin ortasına. Bir çizgi arada ve birkaç kötü geceler kumpanyası trapezde. Bir adım çizginin üstünde bir ip sihri gibi. Atılır mı diyor... Nasıl bilebilirim... Bir uçurtmanın kuyruğunda koyu bulutların parlaklığına donuyoruz. Hem, atılmasa ne olur, o da bilinmezde. Mahremi zihinde kesik iki deccal, bir gecenin mukavva örtüleri altında, gizlenir. Yanyana ve uzak. Hatırı yüksek ama iğfal edilmiş. Eşit kazanç. Eşit kayıp.

Sen mandalina, bense tiksindiren bir sürgünden artakalan ter kokusu. Sokul. Beceremeyeceğim bir tango için materyalistliğime direnç ol. Nathalie söylesin, biz bin kat dipte, her bir adımda alev savuralım. Turnusol uçurtma mavi ve kırmızının dışında lotus çiçeği düşürsün saçlarına... Bir mandalina daha yeşilden sarıya dönsün. Birkaç milyar kişi ölsün. Ve doğmasın, hiç kimse.

BOK7BAŞI
Kahverengi Hikayeler

4:kahve bahane

Hasan karanlık bir odada çayını içiyordu. Sakalını sıvazlarken düşüncelere dalmıştı. Beyaz tahtadaki isimlere baktı. Donald, Emmanuel, Boris. Emmanuel' in eski film serisi ile ilgisi yoktu. İçi fesat olan okuyucular ayrılısın hemen. Kaos projesinin en önemli isimleriydi bunlar. Şu an kimsenin fark edemeyeceği, ciddiye almayacağı isimlerdi. Kapı çaldı ve içeri takım elbiseli bir adam girdi.

- Efendim malum şahsı takip ediyoruz. Akşam üstü Galata Kulesi civarındaydı. Şimdi vapurla karşıya geçecek. Akşam Kanlıca' da olmasını bekliyoruz. Sanırım onun için oraya bir bayan ajan gönderecekler. Müdahale edelim mi?
- Sakın müdahale etmeyin. Şu an sadece kuşku duyuyorlar. Bırakın kuşkularının boşa çıkmasına izin verelim.
- Efendim, malum şahsa psikolojik açıdan büyük zarar verebilirler.
- Versinler. Dünya ile bağları iyice kopmaz ise bizim amacımız için çalışamaz. Kaybedecek, ihanete uğrayacak, acı çekecek. Kimseye bağlılığı kalmamalı, zaafı olmamalı. Dünya' nın kurtulması için kendinden harcaması gerekecek. Fakat yapacak bir şey yok. Bu şekilde en azından 13-15 sene kaybolması lazım. Şu an onun gücünü fark ederlerse bütün planlarımız boşa gider.
- Peki efendim. İzleyelim mi peki?
- Hayır, siz diğer üçü ile ilgilenin. Bir de gazeteci olacak çocuk vardı?
- Evet, bu hafta işe başlamış.
- Onu uzaktan takip edin. Yolu düşmanımız gösterdi ama ileride bizimle olacak.
- Emredersiniz efendim.

Genç adam Galatadan aşağıya doğru düşünceli bir şekilde yürüyordu. Kalbinde büyük bir acı vardı. O sırada gözü bir duvar yazısına takıldı. " After all, in private, we're all misfits". Alışık olduğu bir duvar yazısı değildi. Genel de beklediği duvar yazıları; " döner gelirse senindir, biz pide söyledik" veya " kızım kırdığın bir kalp, ananın porselen takımı değil- vahşi apaçi99" gibi şeylerdi. Bir de ingilizce olması ayrı bir garipti. Yazar okuyucuların google translate ile vakit kaybetmemesi için genç adama manasını da düşündürmesi gerektiğini düşündü. "Herşeyin sonunda, özelde, hepimiz uyumsuzuz" deniyordu yazı da. Genç adam aslında bireyselleşen dünya için çok gerçekçi bir söz olduğunu fark etti. Karaköy'e vardı ve vapura bindi. Vapurdaki müzisyen Barış Manço'nun domates-biber-patlıcan şarkısını söylüyordu. Sağ tarafında iki kız parçaya eşlik edip kameraya çekiyorlardı. Çok güzel bir manzaraydı. Domates-biber- patlıcan ne kadar uyumluydu şarkı da. Aslında maydonoz da katılsa olur muydu diye düşündü. Olmayacağına karar verdi. Herşeye maydonoz olmak iyi değildi.

Sena ofisinde çalışıyordu. Bu hayat düzenini sevmeye başlamıştı. İsteddiği her şeye kolayca ulaşmak onun için en büyük mutluluk kaynağıydı. Bunu kaybetmemek için de yoğun çalışıyor ve her isteneni başarmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Kapı çaldı ve Ajan Nil içeri girdi.

- Sena Hanım, Murteza Bey' den bir mesaj geldi. Akşam saat 9' da Kanlıca Sahil' de olmanızı istiyorlar.
- Murteza Bey benimle mi görüşecekmiş?
- Hayır. Geçenlerde Mıhrabat korusunda size gösterdiği adam orada olacaktı. Onunla bir şekilde

BOK7BAŞI

Kahverengi Hikayeler

irtibat kurmanızı istiyorlar. Dosyasını geçen hafta size vermiştim. İsterseniz gitmeden üzerinden geçin.

- Tamam, teşekkürler. İlgileneceğim. Yalnız öncesinde eve gidip üzerimi değiştirmem lazım.
- Tamam şöförünüz saat 5' te hazır olacak. Bir de İngiltere ofisinden bir dosya geldi. Sizin fikrinizi istiyorlar. Buyrun, inceledikten sonra bana bildirirseniz sevinirim.
- Tamam, teşekkürler.

İngiltere ofisinden dosya gelmesi Sena' yı çok mutlu etti. Artık uluslararası olarak dikkate alınan önemli bir kişiydi. Dosyadaki isme baktı, Boris yazıyordu. Bu adamın önemi neydi acaba? Dosyayı yarın incelerim, diye düşündü. Asıl önemli olan akşamki buluşmaydı. Akşam tanışacağı adamın dosyasının üzerinden geçti. Sonra ofisinden çıktı ve evine gitti. Evi topladı, duşunu aldı. Dekolte- li bir elbise seçti. Kırmızı ayakkabılarını giydi. Sonra yola çıktı. Yolda yine düşüncelere daldı. Adam ile ilgili bilgi almak için adamın hayatına girmesi gerekiyordu. Hayatında ağır tahribatlar bırakacaktı belki de. Farkında olmadığı ise kendi hayatında da tahribatlar olabileceği. Kanlıca' ya vardı. Etrafına bakındı. Kalçalarına bakan 45-50 yaşlarındaki adamın düşüncelerini okuyunca tiksindi. Gözleri hedefindeki adamı aradı. Ön tarafta bulunan 2 sıra banklarda, ön sıradaki sağdan 2. bankta oturuyordu. Soldan da 3. bank oluyordu. Demek ki toplam her sırada 4 bank vardı. Saçmalamaya başladığını fark etti. Bunu çok sık yapıyordu. Şansına tüm banklar doluydu ve sadece adamın yanı boştu. Adam Nisan ayında akşam tişörtle oturuyordu. İçi yanıyor herhalde, diye düşündü. Yanına gitti ve konuşmaya başladı.

- Pardon, tüm banklar dolu. Rahatsız olmazsanız yanınıza oturabilir miyim?
- Tabii ki. Problem olmaz.

Adamın düşüncelerinde çok ağır çelişkiler ve acılar vardı. Sena' nın yüreği daraldı bir anda. Adam Sena' ya döndü sonra.

- İçim ürperdi. Sanki düşüncelerimi okuyor gibi bakıyorsunuz.
- Yok canım, ne alakası var.
- Akşam vakti neden güneş gözlüğü takıyorsunuz.

Adamın tepkileri Sena' yı şaşkına çevirdi. Bir anlık panikle hemen gözlüğü çıkarttı. Nasıl bir cevap vereceğini bilemedi bir an.

- Gözlüğü gözümde unutmuşum herhalde.
- Unutkanlıktan diyorsunuz yani.
- Yani ne bileyim öyledir herhalde.
- İyi misiniz?
- Kusura bakmayın saçmalıyorum sanırım. Sizi böyle düşünceli görünce merak ettim sadece. Çok derin bakıyorsunuz.
- Fazla merak iyi değildir.
- Doğru diyorsunuz ama huyum kurusun. Ayrıca merak etmeyen insan ölü insandır bence.

- Dozajı iyi ayarlamak lazım. Başkalarının hayatını merak etmek iyi değil.
- Benim işim insan olduğu için belki de ister istemez her gördüğüm insanı inceliyorum.
- Mesleğiniz nedir?
- Psikiyatristim.
- Bende delilik potansiyeli var mı?
- Psikolojik sorunu olan her insanı deli olarak damgalayamayız. Yoksa dünyanın çoğunu tımarhaneye atmamız lazım.
- Bence tımarhanedekiler bizden daha akıllı.

Sena gülümsedi. Adamdan etkilenmeye başladığını fark etti.

- Doğru söylüyor olabilirsiniz. Bu arada benim adım Sena.
- Sena çok fena.
- Böyle denmesinden nefret ediyorum.
- Sizi takıntılı gördüm.
- Belki biraz. Bu arada adınızı bahşetmediniz.
- Adımın bir önemi yok Sena Hanım. Peki söyleyin bakalım, benim psikolojimi nasıl buldunuz?
- Bu havada tişörtle oturup derin derin denizi izliyorsunuz. Büyük acılar ve çelişkiler içinde boğuldunuzu söylebilirim.
- Zor bir tahmin değil. Peki ben de sizin hakkınızdaki düşüncelerimi söyleyebilir miyim?
- Tabii ki?
- Giyim tarzınıza bakılırsa; fark edilmek ve kendinizi devamlı kanıtlama isteği var sizde. Kırmızı ayakkabı giymişsiniz. Kırmızı şehvetin rengidir. Bu da insanları baştan çıkarma isteğinizi yansıtır. Herkes tarafından arzu edilmek istiyorsunuz. Bakışlarınız da bundan dolayı çok yapay kalıyor.
- Ne demek istiyorsunuz?
- Bende bıraktığınız etkiyi anlatıyorum.

Sena adamın analizinden çok etkilenmişti. Adamda tarif edemediği bir şeyler vardı. Belki de bu adamı okeye dördüncü yapmak yerine tüm okey masasını dağıtıp tek bırakmak lazımdı.

- Hâlâ adınızı söylemediniz.
- İllâ öğrenmek istiyorsunuz.
- Evet.
- Murat.
- Koyayım da tur at.
- Sena Hanım sizden hiç beklenmedik bir söz.
- Ben de şaşırtmayı seviyorumdur belki. Hem siz "sena çok fena" derken iyiydi.
- Ben koymadım en azından size.
- Şimdilik yapmadınız.

Murat, Sena' nın tepkilerine şaşırmıştı. Kızın hareketleri hararetini arttırmıştı. Ancak kalbindeki acıya ihanet etmemeliydi. Çivi çiviye sökmezdi. Sökmemeliydi. Söker miydi ki?

BOK7BAŞI Kahverengi Hikayeler

- Kara Murat deseydiniz bari. Evet, Kara Murat benim, derdim. Gerçi, hayır benim, diyecek başka biri yok burada ama.
- Saçmalama Murat. Yeşilçam klişelerini sokmayalım hikayeye.
- Hızlı bir sammiyet. Hangi hikayeye?
- Bilmem belki yaşanması gereken bir hikaye vardır.
- Ben müsadenizi isteyim o zaman.
- Kalkıyor musunuz?
- Evet, geç oldu.
- Doğrul Ben de nasıl giderim eve bu saatte. Beni eve bırakma şansın olur mu?
- Nerede oturuyorsunuz? Arabanız yok mu?
- Tarabya' da oturuyorum. Burada işim vardı, gitmeden Kanlıca Sahil' e uğrayayım, dedim. Arabam yok bu arada.
- Sizin için buranın bir önemi mi var?
- Huzurlu bir yer.
- Evet, benim de kutsal mekanlarımdan biridir. Tüm hikayem burada, bu bankta başladı.

Sena konunun gitmemesi gereken yerlere gittiğini fark etti. Hemen geçiştirmesi gerektiğini düşündü.

- Herkesin bir hikayesi var. Size zahmet olmazsa beni eve bırakır mısınız? Bu saatte taksi ile gitmek istemiyorum.
- Neden? Çok pahalıya patlar diye mi?
- Hayır! Sapığı var, uğursuzu var.
- Bana nasıl güvenebiliyorsunuz ki? Belki ben de psikopat çıkabilirim. Kafanızı kesip poponuza sokabilirim.
- Göt yerine popo diyen bir insandan psikopat olmaz. Benim işim insan tanımak. Size güvenebileceğimi düşünüyorum.
- Hımmm. İlginç bir yaklaşım. Yalnız ben Anadolu yakasında oturuyorum. Bu saatte niye karşıya geçeyim ki.
- Size evimde boğaz manzaralı olarak bir kahve ısmarlayabilirim.
- Kahveye gerek yok. Sabah erken kalkmam lazım ama yine de sizi kırmayacağım, evinize bırakacağım.
- Çok teşekkür ederim.

Arabaya doğru yürüdüler. Sena Murat'a hayranlıkla bakıyordu. Onu baştan çıkartmak istiyordu. Bir şekilde evine de gelmeliydi. Yolda konuşurlarken gözlerini ondan hiç ayırmıyordu. Radyoda Chemical Brothers' tan Galvanize şarkısı çalıyordu. Parçada "My finger is on the button" sözü geçerken, İstem-sizce "Push that button" dedi. Eski sevgililerinden birinin onun için aldığı telefonda parçanın bu kısmını kesip çalma melodisi yapmıştı. Eskiden Nokia telefonlar vardı, hey gidi günler hey, diye düşündü yazar.

- Şarkının bu kısmından ne güzel telefon melodisi olur değil mi?
- Ben de tam onu düşünüyordum. Eskiden telefon melodisi olarak kullanıyordum bunu.
- Aklını okumuşum demek ki.

Murat gülümsedi. Sena ise en tahrik edici bakışları ile ona yaklaştı, elini elinin üzerine koydu ve devam etti.

- Şu an okuyabiliyor musun peki?
- Şu an okuyamıyorum ama hissediyorum. Yaklaştık mı bu arada evine?
- Şu sağdaki site içinde.
- Kapıda bıraksam olur mu?
- Olmaz. Hem bu saatte yürümeyeyim. Hem de kahve içmemiz konusunda ısrarcıyım. Evimin manzarasını gerçekten görmelisin.
- Geç oldu. Hem ailen hoş karşılamaz bu saatte misafir getirmeni.
- Aileyi kattığına göre yalnız yaşayıp yaşamadığını yokluyorsun. Demek ki gelmek istiyorsun. Merak etme yalnız yaşıyorum.
- Açık sözlülüğüne hayranım.
- Pencereyi aç da güvenlik görevlisi beni görsün kapıyı açsın.

Arabayı evin önüne park edip eve girdiler. Salona geçtiler, Sena perdeleri açtı. Manzara gerçekten müteşemdi. Sena mutfaka geçip hızlıca bir Nescafe yaptı. Murat' ın önündeki sehpa bıraktı.

- Sen kahveni içerken ben üzerimi değiştireyim.
- Tamam. Sen içmeyecek misin?
- Üzerimi değiştirdikten sonra kendime de yapacağım.

Sena içeri geçtiğinde Murat sevişme ihtimallerini düşündü. Hâlâ saftirik bir adamdı aslında. Ya gerçekten sadece kahve içmek için çağırmışsa diye düşündü. Öküz gibi atlamamalıydı kızın üzerine. Yakışmazdı ona çünkü. Kız Hint' e de benzemiyordu ki ona tapsın. Ayrıca hâlâ yüreğinde bir acısı vardı. İhanet etmek istemez gibiydi. Sena içeriden gecelik geldi ve direkt Murat' ın kucağına oturdu yüzü ona dönük bir şekilde. Murat şaşkınlıkla konuşmaya başladı.

- Kahve içmeyecek miydik sadece?
- Sence kahvenin bir önemi var mı şu an?
- Yani kahve önemlidir. Kahve güzeldir. Kahve candır. Kahverengi. Kahve bahanel

Murat saçmalama moduna girince Sena dudaklarına yapıştı. Ondan sonra kahvenin bir önemi kalmadı. Kavrulan kahve çekirdikleri değil, birbirilerinin hayatlarını değiştirecek iki insandı.

(Bu hikaye bir spin-off hikayedir. Başka bir hikayedeki yan karakterin hikayesidir. Ana hikaye başka bir platformda devam etmektedir.)

Militan
Hayatı Sorgulamacalar

karmaşa içinde sürüklenen insan

Normalleştirme diye bir kavram var. Hiç farkında olmadığımız ve farkında olmadan yaptıkları... İnsanları yavaş yavaş alıştırdıkları... Önce birkaç kişi ile başlar. Yadırgama süreci olur. Sonra alışmaya başlarsın. Çünkü çoğalmıştır etrafta. Sevimli gösterilmiştir insanlara ve insanlar benimseme, özenme sürecine geçerler. Sonra insanlara bahane verirler. Herkes yapıyor. Sen herkes değilsin ama. Bunu sana unuttururlar. Dünya' nın % 99' u bu normalleştirme hareketiyle yürüyor. Bilinçaltın her gün tecavüze uğruyor. Birileri senin nasıl yaşamak istediğine karar veriyor. İstinâsız, herkes için geçerli ama sen hayatını yaşadığını zannediyorsun her zaman.

Domino etkisi... Kelebek etkisi... Bunlar bildiğimiz ama genelde göz önünde bulundurmadığımız şeyler. Her şey birbirine bağlı. Yaşanılan her şey veya yapılan her hareketin zincirleme etkileri vardır. Çoğunlukla öngöremediğiniz yerlere kadar uzanabilir. Bir olayın ve olgunun tetiklediği tüm sonuçları göremez herkes. Görülmesi de istenmez aslında. Bazıları planlıdır, Bazıları hayatın çarklarından bize hediye, garip vakalardır. Düzene % 100 hakim olmak ütöpik ve imkansız bir hayal... Bu karmaşada, dünya kıyamete koşuyor. Biz sonsuz hayat yaşayacağınız zannediyoruz. Kaos başladığında elinizdeki maddelere mi yoksa yaşadığınız anılara mı sarılacaksınız?

Uyku modu... Her şeyin temelinde olan belki de bu... Sizleri uyku moduna alıyorlar. Siz uyuyun kendinize bakın, rüyalar görün, o rüyaları sosyal medyada paylaşın ki başkaları da sizlerle rüya yarışına girsin istiyorlar. Siz rüya görmek istiyorsunuz devamlı. Gerçeklerden yeri geldiğinde kaçılıyorsunuz, yeri geldiğinde zaten göstermiyorlar. Uykuya devam, rüyaya devam... Üstünüzü örtmeye de gelecekler yakında. Üşümenin yeter ki. Uyanmayın...

Dünya... Bu gezegen acaba tüketmemiz ve kaynakları bitene kadar kullanmamız için mi bize verildi? Kutuplardaki buzullar çok hızlı bir şekilde erirken bilimadamları tahmin üstüne tahmin yapıyor. Sisteme ne kadar hakimiz? Ya beklediğimizden daha kötü sonuçlar doğurursa... Her doğa olayında sanki dünya bizden intikam alıyormuş gibi hissediyorum. Sokakta hayvanları görüyorum. Doğal hayatlarında değiller. Betonlar arasında insanların zulmünde yemek arıyorlar. Bir kaynak bulamıyorlar ki su içsinler... Onları beslerken kendimizi iyi hissediyoruz değil mi? Sen onların hayatını insan olarak mahvet sonra kendini iyi gör... İnsanoğlu bilerek veya bilmeyerek iki yüzlülüğe alışmış veya alıştırılmış. Hatta bu yazıyı okurken bile ne alakası var, benim suçum değil, diye sıyrılmaya çalışacaksınız. Hepimizin suçu...

Bir şeyi hak etmediğini iddia ederken sadece yapmaman gerekenleri yapmadığın için kendi haklı görme, yapman gerekip yapmadıklarını da hesaba kat... Yapmaman gereken ve yapman gerekenler için de sadece kendi pencereye güvenme, başkalarının penceresinden de bakmaya çalış... İnsanoğlu mükemmel bir varlık değildir. Hata yapmaya programlanmıştır. Üç yanlış bir doğruyu götürebilir. Kendini asla mükemmel görme. Asla mükemmel olamayacaksın.

Piafka
Zuladaki Kalem

kairos'un parmağı

Kairos, tüm sakinliğiyle üfledi zulanın tozlu kapısından içeri.

Kanadı, şimdi sönmüş fitilin yamacından eriyerek dökülen incecik mumdan bir katman, hareket ettikçe kıvılcım döker, alevlere bakar gibi kıvrılmış kirpiklerinin ucundan...

İzlemeyi hep sevdi. Her şey, tek tek sırasıyla olsun gözlerinin önünde ve o, tüm bu anlar, birbirini kovalamayı bitirip, sonunda yorgunlukla yosunlu sandalyelerine yerleşip, geriye uzanan kumdan yastıklara yaslanana kadar bu koşturmaları izlesin. En yapılası eylemdi bu. Onun gözlerine bakmayı da, anların birbirlerine olan kısacık mesafelerinde, kum ve yosunun ötesinde, gri bir sis öbeğinin himayesinde buluştuklarını keşfettiği vakit daha çok sevdi. Uzaktan ayrı, yakınlaştıkça ayrı bütünlükte gerçekleşiveriyordu her şey... Hatta kendi masasının olduğu yerle, onun oturduğu loş ışıklılı köşenin arasında kalan, oturulabilecek her sandalyenin ona dönük tüm kıyılarından, ayrı ayrı her hareketini izleyebiliyordu sis içindeki bu buluşmalarda. Gözlüklerinin ardından, uzak mesafeler katederken bile yansıttığı koyuluğu, sis öbeğinin dalgalanmalarını izleyerek çok açık bir şekilde görebiliyordu.

Kairos, zulanın ters köşesine, geçmiş zaman üzerinden gelen bir rüzgâr estirdi.

Bir zaman, akşamları sahilde bir baştan bir başa, bir havalanıp bir yerlere konan kumda attığı adımı görmeyerek yürürken bildiği karanlık, o koyu karanlık, yürümeyi güçleştiren ağır dokulu karanlık vardı masanın diğer ucunda, esintiye takılan gözlerin içinde. Onu bulduğu an istedi o bir çift kuzgun gözün içine kilitlenerek bakmayı. Baktıkça kör kilit kalmayı. Çekinmeyi, utangaçlığı, hiç yoklarmış gibi bir kenara atarak... Sanki bir gömleği, saatlerce giyilmiş bir gömleği, beklenmedik bir anda, beklenen bir bıkkınlıkla çıkarıp fırlattığında, kendini kendi ağırlığında bırakır gibi son bir rahatlama haline ulaşarak... Üzerine biçtiği (kurguladığı) hayatın, bilinmesini istemediği, ama en nihayetinde kabul ettiği bu baskın yanı, gerçek bir çift ateş haliydi, o bakışlarda, kumun içine doğru yürüdükçe adımlarını hızlandıran şey. Omuzlarına yüklenen kanatlar, tüy tüy, saplandıkları yerlerden kopup ulaşılmazlığa doğru yükseliyor ve varlığı hafifliyordu... Zamanda, tek dokunuşuyla girdap yaratan Kairos' un parmak ucunun bir hareketi ile söndü mum. Mumun fitilinden çıkan gri duman, karşısındaki bakışların karanlığına karışıyorken, görüşü git gide duruluyordu.

Eski bir hikayeden biliyorlardı birbirlerini, oldukça gariptir, karanlık değildi ilk karşılaştıklarında sahnelenen görü, ki turuncuların içinden bakmışlardı zamana, çok kısa bir zaman. Tanışıklıkları, kısa bir kış dönemine, buzların, ağaç dalları üzerine sarkıt ettikleri yapraklarını, ışığını kısmış lambalar gibi örttüğü bir zamandan kalmaydı. Bir kitabın sayfaları sebep olmuştu da, konuşmalarına, sonrasına onlarca kitap daha eklemişlerdi. Ağaç dallarının buzlarının eriyip, yeniden kendi gövdelerine kavuştukları zamana...

Piafka Zuladaki Kalem

Kavuşmalardan önce... O kısa, insanı iliklerine kadar buz eden kışta, daha tam da o kadar ayaz olmamışken hava, yürümelerin, o mevsim için en keyifli olduğu gün ortasında, bol kestane ağaçlı bir sokakta, adımların telaşsız olduğu bir zamanda, iki konuşkan, saçları kıvırcık, buz sarkıtlarından gözlerine düşen turuncu bir gülümseyiş ile birbirlerini karşılamışlar, sohbetlerini hep o yolda sürdürmüşlerdi. İkisinin de adımları, daha da telaşsız.

Zaman gelir, zaman gider, onlarca sahne toplarız da şu hafızamızın dalgakıranlarına, yine de anlatmaya çalışırken, filmin nasıl başladığı gelir yerleşir, cümleleri sıralayan dilimizin ucuna.

Dalgakıranlara inat, akıp gidiveren onlarca zamanın bugüne yakın kıyısında, karşılaşınca o kuzgun bakışlarla, kendi içindeki turuncuyu hangi ara koyu ve yoğun bir buluta dönüştürdüğünü düşündü. Çok zaman, çok insan, çok duygu, çok kitap, çok müzik... Zuladan öyle çok şey geliyordu ki o zaman usuna, Kairos' un havalandırdığı tozların içinden kaleme takılan bir cümle, ağır ağır geçti mumun henüz yitmemiş dumanından. Ağaçlar her gün, her mevsim bunu yapabiliyorken... Önce giyinip sonra soyunurken, mesela... Sabah ayazında çiğ damlalarını giyinip, öğlen güneşine kalmadan, üzerine dokunan katmanı, suya çevirip köklerine alırken... Kendi gövdesine hakikaten kaç defa kavuşmuştur ki bir insan, üzerindeki kabuklaşmış katmanı sıyrıp, soyunup, ondurup. Ömrü hayatı boyunca...

O, baktığı karanlığı, kendi teninde soğurup, kanının akışından nefes alışına, her bir milimine yerleştirdiği, turuncusu griye sönmüş durgunun, hâlâ sıcak ürpertisini istiyordu. Ve derinden ve keskin bir duyuyla üzerine esiyordu aslında bu dokunuş, gözlerini karanlığa her açıp, zulaya korunmasız dalışında.

Yine bir Kairos cümlesi, tozlarıyla süzüldü, esintiyi bekleyen kalemin ucuna takıldı.. Sahil boyu kumları da böyle yürüyerek geçmeyi seviyordu. Gün ışığında pek çok şeyi seçebiliyordu gözleri. Oysa gün batıp da aynı yolu yürümek gerektiğinde, basacağın yeri bulmak için ağır ve varlığı belirgin adımlar gerekiyordu. Kuma iz bırakan, ağır adımlar... Kendi ısını daha çok hissedebildiğin, hareketlerinin sesini daha belirgin duyabildiğin...

Zulada birden çok masanın arasında dolanıyordu elleri. Elleri saçlarında, elleri ağaçların eriyen buzlarında, elleri gözlüklerini çıkarıp masaya koyuşunda, elleri kitabın sayfasında, elleri... Elleri dudaklarında. Akıllı git gide daha da telaşsız izliyordu sahneleri. Ve Kairos, son kez devinim gösterdi. Telaşla kalkıp, kestane ağaçları dolu sokakta, kumlara basa basa, görebildiği tüm karanlıkta yürüyordu bu sahnede. Kanatlarına doğru karışan kıvırcık bir gri, elleri, (ki dokunuşu hâlâ sıcak) şimdi sönmüş fitilin yamacından eriyerek dökülmüş incecik mumdan bir katman, dudakları, (ki...) hareket ettikçe kıvılcım döküyor, alevlerle konuşur gibi, yaklaştıkça yakınlaşan karanlığın ucundan...

Soner Lucas Lucas Kafası

seri kas getir

Dönemin veba modası neydi ?

Teknoloji bağımlılığı? Trafik sorunu? Okumuş cahiller? Ya da tahammülsüzlük mü?

2000' li yılların akabinde teknolojinin de rekor düzeyde ilerlemesinden sonra biz 70' ler 80' ler ya da 90' lar insanların zorluklar yaşadığı, isyan ettiği, haykırdığı ya da hayıflandığı o müthiş zorluklar gelip kapımızı kırdı resmen. Hayatı inanılmaz derecede kolaylaştıran ama aynı zamanda insanı üşengeç ve asosyal yapan yeni gelişmeler olmadı değil. Sektörel bazda insan gücünün yerine geçmesi ya da yeni alanlarda iş imkanı sunması, bölgesel yoğunluğu yükseltse de bizlerin daha kalifiye olması mecburiyeti de artmış bulunmakta. Hepimizin dilinde yeni neslin ne kadar beceriksiz ve iletişime uzak yetişmesi konusundaki düşünceleri de bir hayli fazla. Sokağa çıkmaya korkan çocuklar, büyük metropollerdeki nüfus patlaması ve artan suç oranı derken milenyumdan sonra kana hatırı sayılır düzeyle karıştı bu kaygı. Peki size soruyorum. Dönemin veba modası neydi?

Teknoloji bağımlılığı? Trafik sorunu? Okumuş cahiller? Ya da tahammülsüzlük mü?

Hayır BODYBUILDING!

Spor ahlâkı yerinde olan, aklıda, fikride, spor yapmayı görgülü bir biçimde düşünenleri ayıralım. Lafım size değil. Spor yapmak neydi? Spor iyilikti, dostluktu, spor emekti. Emekti işte. İlmek ilmek dokunan, kimseyi kırmadan ve yormadan ince ince isteklerinizi sunduğunuz, karşılığı size mutluluk olarak geri dönen, zihni dinç tutan, uzun yaşatan, her türlü dertten koruyan bir organizasyondur işte.

Spor yapma dürtüsü ve isteği, tam manasıyla her kesime hitap eden ve kolayca ulaşabileceğimiz bir alan. Ama her alanda olduğu gibi, magandalarına maruz kalmadan yapabilmeniz biraz zor. Hele bir de kadınsanız. Ama maalesef egoların yükseldiği, bol bol o çirkin bakışlara denk geldiğiniz, taciz boyutlarına bile ulaşan, farkında olmasanız bile sizi o çukur savaşına sokan cahil ve fikirsiz insanlarla dolu. Salon terörünün en içten ve hiç uç olmayan örneklerine denk gelmeniz içten bile değil. Sırayla her türlü popüleriteyi deneyen, inatla ve büyük bir dirayetle canınızı sıkıyan bu insanların mottosu da; "Seri kas getir kaaaarşıiiiiim".

Önce hayatın her döneminde moda olan olgular ve değerler girdi kanımıza. Son model telefonlara düşkünlük, Kaş' ta güzel bir tatil ya da muhtelif bölgelere dövme yaptırmak. Altyapısını oluşturduysan bence sorun yok. Yaptığın her işin felsefesi çok önemli. Lâkin moda olan şeylerin kişisel getirilerine bakmadan, insanı farkında olmadan köleye çevirmesine katlanamıyorum.

Teknolojiyi ve kendimizi başkalarına beğendirme tutkusu yüzünden yaşanan yozlaşmadan en çok ilgimi çeken "bodybuilding" çılgınlığı oldu. Bir türlü sevemedik kendimizi. Bu kadar zor olan neydi ki? Sporun görüntüden çok kendi içsel huzurumuz ve sağlığımız için olması gerektiğinden, içini dolduracak sabrı, merakı, bilgisi olmayan özgüvensiz insanların, dış görünüşlerine yaptığı yatırım haline dönüşmesinden, biz gerçek sporseverlerin ve kendimizle barışıkların isyan ettiği aşikâr.

Bol bol okuyun, araştırın, kendinize neyin iyi gelip neyin gelmeyeceğini keşfetmeye çalışın, iç huzuru bulmaya amaçlanın, bu popüler kültür terörüne kurban etmeyin kendinizi. Hiçbir şeyi birilerine sevdirmeye çalışmayın. Başkası için değil kendiniz için yaşayın. Kendinizi sevin be. Tüm tuhaf takıntılarınızı sevin, kusurlarınız sevin ve onlarla yaşamayı öğrenin.

Ben mesela kusurlarımı seviyorum çünkü çok az var. :)

Mi Minör Ağlamaklı Kadın Notaları

doğum

Önce zifiri karanlıktı, gözleri aydınlığı bulacağına o kadar emindi ki durmaksızın arayış içerisindeydi. Göz bebekleri büyüdü önce, kalp atışları hızlandı, ter ensesinden süzölmeye başladı, nefes alıp verişinin hiç bu kadar ses çıkartabileceğini düşünmemiştir.

Zaman geçtikçe aydınlık arayışı daha da arttı fakat ışık bir türlü gelmiyordu. Zaman durmuştu sanki ve bu sefer kalp sesi gitgide gümbürdemeye başladı. Göğsünün içerisinde bir kanguru vardı. Sanki göğsünü delip dışarı çıkacaktı.

Eli, sol eli tırtıklı bir duvarda; sağ elinde ise bir baston vardı artık ve bir de burnunda bir koku! Hemen önünde duran "onun" kokusu diye düşündü. O an hayatında güven veren tek şey o koku oldu. Sesler çok fazlaydı, nereden geldiğini ayırt etmek zaman geçtikçe kolaylaşıyordu ama önce kalp sesini durdurmak gerekiyordu. Tüm ruhsal ve fiziksel tepkimeler ile mücadele ederken "Acaba mücadele etmesem mi?" diye geçirdi içinden.

Tüm bunların ışığında çok içten bir el geldi ve sol omzuna dokundu.

- Duyduğuma göre sen çok cesurmuşsun o zaman tut şu elimi biraz koşalım.
- 11 şey ben, 11 şey sen kimsin?

Derken kavradı elini, yüksek topukların üzerinde önünü, yanını, arkasını görmeden dümdüz koşmaya başladılar. Sustu kelimeler, sanki doğdu ümitleri yeniden ve kuşları kulak dibinden uçmaya başladı. Onlar birbirlerine rehberlik ederken düşündü içinden;

"Acaba onun beni kurtardığı gibi birileri de onu bu karanlıktan kurtarmış mıydı?"

Avuç içine değen ten, önce fark etmesine sonra duymasına ve en son ise hissetmesine sebep oldu. Peki akıl neredeydi? Akıl ona güç veren kokuyu düşündü. Neredeydi? Ya düştü, ya kayboldu... Şimdi korku yine sardı her yanını...

- Eli sımsıkı kavrayarak durdurdu rehberini.
- Bir saniye izin verir misiniz?
 - Elbette ama bilmeni isterim ki biraz sonra tango yapacağız.
 - Tango mu?

Derken bir düşme sesi duyuldu. Nasıl da hissetmişti bu düşüşü sanki kendi düşüşüydü. Dizlerinden sızan ılık kanı hissetti çünkü biliyordu, dizlerinin üzerine düşmüştü. Yanı başında bir ses yükseldi.

- Hangi yaramaz düştü bakalım, ses versin?
- Beeeel! 5 numara!
- Ah, 5 numara en başından belliydi senin böylesine sakar olacağın. Önüne baksana!

Kahkaha sesleri yükselmeye başladı. Zamanla kahkaha sesleri gürültüye dönüştü. Etrafta olup

bitenleri böylesine hissetmek fazla gelmişti. Dayanmak güçtü belki ama pes etmek daha zordu.

Yanı başındaki kurtarıcı şimdi sol bileğini kavradı ve "Vapura binmek ister misin?" diye sordu. Cevap vermesine izin vermeden çekiştirmeye başladı. Hareket etmek istemese de buna engel olamıyordu, vücudu ondan bağımsız ilerliyordu sanki. Bir rüzgâr esti önce, sonra bir basamak belirdi. Durdu, derin bir nefes aldı ve bir adım attı. Ayakkabısının tabanı tahta güverte ile buluştuktan sonra homurdanır gibi bir ses çıkarttı. Her adımda bir homurtu... Elleriyle tırabzanları tutarak merdivenleri tırmandı birer birer ve üst güverteye çıktı. İlk boş olduğunu düşündüğü yere koydu poposunu ve hissetmeye başladı.

Rüzgâr onu hiç böylesine sarmalamamıştı. Martıların cıgıllıkları hiç bu kadar gözlerini doldurmamıştı ve bir koku hiç böylesine içini ısıtmamıştı. Artık daha iyi anlıyordu, bu tanıdık koku huzur verdi ona. Sesleri ayırt edebiliyor olmak daha da keyif vermeye başlamıştı şimdi. Tüm sevdiği şeyler ancak bu kadar bir arada olabilirdi. Bir erkek sesi duyuldu tekrardan şu sözleri söylüyordu:

Ortalama insanda,
Herhangi bir günde herhangi bir orduya,
Yetecek kadar ihanet,
Nefret, şiddet
Ve saçmalık vardır.
Ve cinayet konusunda en becerikliler,
Cinayet karşıtı vaaz verenlerdir,
Ve nefreti en iyi becerenler,
Sevmeyi vaaz edenlerdir.
(Ses gitgide artmaya başlamıştı ve artık bağırıyordu.)
VE SON OLARAK
SAVAŞI EN İYİ BECERENLER
BARIŞ VAAZI
VERENLERDİR!

Bir anda sesler fazlalaşmaya başladı; kadınlar, erkekler, martılar, çocuklar, deniz hep bir ağızdan bağırmaya başlamıştı. Kulakları acımaya başladı, yüzünün yandığını hissetti, kalbi artık daha da hızlı atıyordu, tam da yeni sakinleşmişim, diye düşünürken yavaşça ayağa kalktı, bacağına bir ıslaklık hissetti o anda ve kasığından damlayan kanın güverteye düşüşünü duydu. Birkaç damla... Şıp, şıp, şıp... Damlamaya devam etti ve yine bir ölüm sessizliği oldu, rüzgâr kesildi, artık kalbinin dahi sesini duyamıyordu ve işte o anda bir kız çocuğu daha doğdu.

Asil Çingene Hüzzam Taksimi çocuk

- Evlat ben sana diyorum işte... O koğuş ağası olacak embesile söyle hemen zıplamasın çocuğa.

Biliyorum, şimdi bu yeni ağa oldu illa ki icraat yapacak ama...

- Abi nasıl bi' çocuk ki bu? Hem kaç yaşında? Ne yapmış da girmiş içeriye?
- Valla bi' acayip işte, 11 yaşındaymış. Babasının mafyaya borcu varmış. Adamlar klasik baskın yapmış evine, kim var kim yok indirmişler. Bi' bu kalmış nasıl olduysa. Sonra bu mafya babası ve etrafındaki goygoycular ölü bulunmuş. Çocuk da o sıra oralardaymış. Şüpheli görülmüş alınmış. Soruşturmada ortaya çıkmış olay. Ama tabi çocuğun yapıp yapmadığı belli değil. Almışlar yine de...
- Nasıl ölmüş o mafyacılar?
- Zehirlenmişler. Ama neden olduğu belli değil.
- Abi, 11 yaşında diyorsun yaa. Bırak allasen el kadar bebeden mi korkacağız şimdi...
-Ben o kadar diyorum. Bu koğuşun tahliye olan mümessili bunun gibi kazma değildi. Düşmanını kendi seçerdi. Bu mankafayı da niye seçtiyseniz artık. Neyse... Karantinalar boşaltılıyor. Çocuğun bu koğuşa geleceği kesin. Az sonra gelir. Selametle... Başıma iş açmayın da ne bok yerseniz yeyin...

Gardiyan sigarasının son dumanını Hüseyin' in suratına üfleyip havalandırma kapağını kapattı.

-La siktir git sende amk 11 yaşında diyor. Ne olacak hepimizi doğrayacak mı? Gelir gelmez Cihan abi paspasa çevirir onu.

Hüseyin gardiyanla konuştuklarını kimseye söylemeden ranzasına çekilip uzandı. Koğuş ahalisi sabah mahmurluğuyla kahvaltı derdindeydi. Cihan çayını yudumlayıp gazetesini okuyordu. Göz ucuyla Hüseyin' e bakıp, hayır olsun, der gibi bir işaret yaptı. Hüseyin de, yok bir şey, anlamında omuz silkti.

Öğleye doğru koğuşun anahtar deliği tecavüze uğramış gibi cayırdamaya başlayınca tüm kafalar kapıya döndü. Önce iri yarı, 15 yaşlarında, ergenlik sivilceli, asker traşlı bir çocuk girdi içeri. Utancından kulakları ensesi kıpkırmızıydı. Önüne bakıyordu. Arkasından sırık gibi uzun boylu yine sivilceli, kemiklerinin etrafında deriden başka bir şey olmadığını gösteren donuk bakışlı bir çocuk girdi. İkisinin de sağ ellerinde birer sırt çantası vardı. Son olarak diğer ikisinin neredeyse yarı boyunda, çelimsiz, esmer, uzun saçlı bir çocuk görüldü. Onun çantası torbası filan yoktu. Hatta elleri ceplerindeydi. O da önüne bakıyordu. Önündeki durunca başını öndekinin poposuna çarptı.

- Hadi bakalım Allah kurtarsın, diye mırıldanarak kapıyı kapatmaya başlayan gardiyan son anda bir çene hareketi ile Hüseyin' e en arkadaki çocuğu gösterdi. Hüseyin dudağının kenarında oluşmaya başlayan gülümsemeye engel olamadı. Gardiyan gerçekten iyi taşak geçmişti Hüseyin ile. Yine de Cihan' ın baş hareketi ile soluğu yeni gelenlerin yanında alan Hüseyin oldu. İlk ikisine yerlerini gösterdikten sonra zayıf çocuğun omzuna elini koydu.

- Gel bakalım, sen benim altımdaki ranzada yatacaksın. Niye eşyan yok senin?
- Yok işte...
- Neyse uydururuz, tahliye olanların eşyalarından bir şeyler. Aç mı karnın?
- Aç abi...

- İsmi ne senin?
- Sezgin abi, benim ismim.
- Tamam Sezgin. Ben Hüseyin. Aha bak şuradaki gazete okuyanın ismi Cihan. Mümessilimiz odur. Sen şimdi az otur şurada. Ben size yiyecek bi' şeyler hazırlatayım. Bugün iyice dinlenin. Yarın sabah yeni gelenlerin görevleri dağıtılacak. İlk gün göreviniz işiniz yok.
- Tamam abi...

Yeni gelenler ortadaki masaya toplanıp sabahtan kalan kahvaltılıkları yediler ve ranzalarına çekilip uyumaya başladılar. Sezgin Hüseyin' in alt ranzasında bir kenara oturup başını ranza demirine yasladı. Uzaklara bakıyor gibi görünüyordu. Suratı ifadesizdi. Hüseyin, Cihan' ın yanında konuşulanları dinlerken göz ucuyla onu izliyor ve hâlâ gardiyanın söylediklerini düşünüyordu. Çocuk, koğuştaki en küçük, en zayıf, en buraya ait olmayan zavallının tekiydi. Alacağın olsun Mahmut aga, iyi taşşağa sardın beni, diye geçirdi içinden...

- Niye girmiş bu?
- E-Efendim abi?
- Altına aldığın çocuk diyorum. Niye girmiş içeri?
- Haa. Şu... Bilmiyorum abi.
- Aman neyse... Sorarız yarın sabah. Banyo yatırmışlar mı bunlara? Baktın mı bit, pire var mı bi' şeyler?
- Yok abi, bakmadım valla. Sormadım da.
- Git sor hepsine tek tek. Yapmadılarsa su ısıtın yapsınlar banyo.
- Tamam abi, hallederim ben.

Hüseyin ağzından çıkan son cümlede Cihan' ın uzun uzadıya cılız çocuğu izlediğini fark etti ve kalbi sıkıştı. Sıkıntısı yüzüne vurmasın diye apar topar kalkıp yeni gelenlerin yanına gitti. Cihan ufaklığı seçmişti. En kolayıydı, en zayıfıydı ve zahmetsiz bir şekilde mümessilliğini tescilleyecekti. Bir an için çocuğu altındaki ranzaya aldığına pişman oldu...

Akşam koğuşun kapısı bir kere daha cıglık cıglığa açıldı. Gardiyan Mahmut, yanında yemek görevlisi ile içeri girdi. Ekmekler sayılıp teslim alındı. Karavana tencereleri sürüklenerek mutfak haline getirilmiş bölmeye sokuldu. Cihan karavanaların içindeki yemeklere bakıp içlerindeki et ve patatesleri ayıklatıp kendine dev bir tabak yaparak önüne köktü. Ortadaki büyük masanın etrafına dizilenler, geriye kalan salçalı suda yüzen sebzeleri tırtıklamaya, suyuna ekmek banmaya başladılar. Yeni gelenler ilk defa akşam yemeğinde diğerleri ile birlikte oturdu. Koğuştaki hiç kimse konuşmadı onlarla. Sanki tecrit edilmiş gibiydiler. Konuşmadılar ama tepeden tırnağa incelediler. Cılız çocuğa daha bir uzun baktılar. Hepsinin kalbi sıkıştı Hüseyin gibi...

Her biri o akşam keyifsizdi. Geceyarısına kadar TV seyrederlerdi ama erkenden yatmayı tercih ettiler. Son eleman da sırtını dönüp uyuduktan sonra Cihan TV' yi kumandasından kapattı. Tüm koğuş karanlığa gömüldü. Birkaç saniye sonra Cihan' ın yaktığı sigara ile kısa süreli bir aydınlanma oldu. Loş ışıktaki sigara içişini izledi Hüseyin. Altındaki çocuk sürekli yatağında dönüyordu. Uyuyamadığı besbelliydi. O çocuk burada olmamalıydı. Hiçbiri burada olmamalıydı. Sadece Cihan olmalıydı. Koca koğuşta tek başına Cihan ömrünün sonuna kadar kalmalı öldükten sonra bile koğuştan çıkarılmamalıydı... Ağır ağır gözleri kapandı Hüseyin' in...

Gece yarısı horlamalar, yellenmeler, sayıklamalar, diş gıcırtiları eşliğinde hâlâ uyumamış olan Cihan, cılız çocuğun terliklerini giydiğini ve sessizce tuvaletlere doğru yürüdüğünü gördü. Yüzüne

Asil Çingene Hüzzam Taksimi

yayılan sırtıtaşa engel olamadı. İşte vakti gelmişti... Çocuk terliklerini sürüyerek yanında geçerken uyuyor taklidi yaptı. Sonra kolundaki saatin ışığına basarak vakti gördü. Gecenin 3' ü olmuştu, 5 dakika, dedi içinden. Sonra harekete geçiyorum...

Banyo ve tuvaletlerin olduğu bölmenin kapısından kafasını uzattığında gözleri bir an ışığa alışamadı. Yan yana sıralanmış üç tuvaletin en diptekinden su sesi geliyordu. İşte orada, dedi. Sessizce son tuvalete doğru yürüdü ve tek parmağı ile kapıyı itti. Kilitliydi kapı. Ama biliyordu ki az bir yüklenmede açılacaktı. Son anda ana kapıyı kapatmadığını düşündü. Tekrar geri gelip kapıyı kapattı ve sürgüledi. İçinde yayılmaya başlayan heyecan dalgasına engel olamıyordu. Son tuvaletin kapısına yaklaşırken adımlarını hızlandırdı ve omzuyla kapıya yüklendi.

Zannettiğinden çok daha kolay açılan kapı duvara vururken Cihan da hızını alamayıp başını karşı duvara vurdu. Aynı anda sağ ayağı da tuvalet çukuruna girmişti ki belinde bir serinlik arkasından böbreğine giren bıçağın yakıcı sızısını hissetti. Bıçak hafif bir zorlanma ile yerinden çıkıp diz kapağının arkasına saplandı. Olduğu yerde hafifçe döndükten sonra oradan da çıkıp aşıl tendonunu yardı. N'ooluyor lan, diyerek başını döndürmeye çalıştığında sırtından omuzlarına tırmanan, iki bacağı ve acıdan çarpılmış ağzına sokulan ıslak ve pis kokulu çorabı hissetti. Başı dönüyor gözleri kararmaya başlıyordu. Tuvaletin zemini hâlâ akmaya devam eden taharet suyu eşliğinde kırmızı pembe kan içindeydi. Kafasını biraz çevirebildiğinde çocuğu gördü. Tam arkasında tuvaletin kapısında durmuş ona gülümsüyordu. Elindeki kendi bıçağının ucunda, kendi kanı kuramaya başlamıştı.

- Hiçbir şeyden haberiniz yok. Bir hayvandan bile daha cahilsiniz Cihan abi. Ne fizik kurallarından ne ahlâk kurallarından ne anatomiden ne psikolojiden ne istatistikten ne matematikten hiç ama hiçbir şeyden haberiniz yok. Toplasan üç tane içgüdünün peşine takılmış boşuna oksijen tüketiyorsunuz. Yaratıcı olduğunu söyleyebileceğim tek konu şu çatal sapından taş sürterek sivriltilmiş sap olarak da eski bir çakmak uydurulmuş bıçağın. Tebrik ediyorum oldukça işlevsel olduğunu da bizzat test ettin sanırım. Kendin ile gurur duy.

Şansa bıraktığım tek konu ki o da yüzde yirmi beştir. Buraya gelirken bıçağı yanına alıp almayacağın konusuydu. Eh o kadar da olsun değil mi ama. Şimdi müsaadenle böbreklerini üşütmüş olan şişko tuvalete kalkmadan evvel başladığım işi bitirmek durumundayım. Uzun uzadıya seninle sohbet etmek isterdim ama önce revire sonra hücreye ve arkasında da akıl hastanesine olan uzun bir yolculuk beni bekliyor. Merak etme ve hatta kendini kötü hissetme e mi. Cahil ve ahmak olan sadece sen değilsin Bu saydığım sıralamadaki karşılaşacağım herkes senden çok farklı olmayacak. Çocuk artık tuvalet çukuruna iyice oturup kalmış küçücük görünen Cihan' ın bacağına ve sonra karnına basarak iyice yaklaştı. Cihan kolunu kaldırıp onu durdurmak istedi. Ama sadece istedi. Kan kaybından kalkmıyordu kolu. Çorap tıkalı ağzından bir homurtu döküldü ve aynı anda boğazına giren bıçak homurtusunu ıslıklı bir hırıltıya dönüştürdü. Gözleri kararırken çocuk ona bakarak hâlâ şefkatle gülümsüyordu...

Devam edecek...

Alper Aygun
Kaba Rast

fırtına sonrası sessizliği

Ağzıma cam kırıkları doldurmak gibiydi, sen konuşurken susmak.

Nasıl da şekil değiştiriyor eski hatıralar; ömrün her günü bir teselli umuduyla. Düpedüz yalan söylüyorsun kendine... O ağız dolusu cam kırığının birazını yutar gibi her kabulleniş, sessiz, zehirli... Akşam olunca bir yabancidan daha uzak biriyle giriyorsun yatağa, sırt sırta; düşman demeyelim, eski dostlara hürmeten.

Bir deliyi ormanda takip etmek gibi bir ömür, "Bak buradan geçtik daha önce, dönüp durma aynı yerde! " diyemiyorsun. Bak bu bataklıkta yüzüncü sokuluşumuz zehirli yılanlara...

Diyemiyorsun, desen de duyan olmuyor, kararmış katılaşmış bir yürek gibi kapanan kulaklardan... Ne zaman, birlikte bir dünya kuracakken, altında ezildiğim dağın tünellerinde dolaşmaktan zevk alır oldun? Nasıl müşterim oldun? Bir hayat bir başkasının nasıl sahibi olabilir? Bir hayat nasıl bir başkasına mecbur olabilir?

İlk sözler geliyor bazen... O bok denizinden kıyıya vuran son kullanma tarihi geçmiş inciler gibi... Sadece ağlamaya yarayan... Soluğunu karartan...

Ne büyük boşboğazlıklar, bu çelimsiz bacaklara rağmen... Ne sefil beklentilerle değişti şiir dolu bakışlar...

Her suskun, düşünceli gecede kararlar verip, biraz inanmak isteyip, eve giderken çiçek alıp... Yolda telefonda dinlediğin küfürlerle o çiçekleri binanın girişinde çöpe atıp eve girdiğin bir debelenmeye dönüşüyor...

Bir çantayı toplamak kadar kolay değil birinin hayatından gitmek; zira içinden onunla paylaştığın odalara yüz bin damar atılı, kangren bile olsa... Kopacak mı sanıyorsun? Çocuklar... Ya onlar nerelerinden kopacak?

Ya kopunca, ya koptuktan sonra... Tekrar bir araya gelir mi ölmüş dallar bir bukette? Var mı bunun üzerine kanun hükmünde bir kararname?

Kadın ve erkek taraflarına kaçmak kadar samimiyetsiz, eşekliğin kadını erkeği yoktur, erkekler de saatlerce sessiz sessiz ağlar öfkeli bir çaresizlikle... Kadınlar da ibnelik yapar...

Bütün evlilikler açlıkla, hayranlıkla, aşkla veya tek taraflı âdi bir hesapla başlıyor ama bütün ayrılıklar bir hesap tutanla bir kahramanın veya iki iğrenç hesapçı küfürbazın ortalıkta kusa kusa berbat ettiği bir balo salonu rezaletiyle bitiyor. Sen evi al, ben arabayı, çocukları her bayramın ikinci günü saat...

Alper Aygun

Kaba Rast

Her şeyini ortadan böl bu sefilliğin, hastayken aynı evde bir bardak su vermeyip odanın kapısını çalmamakla, yıl dönümünde pırlanta beklemeyi aynı kefeye koy mesela... Adalet ve hukuk aynı şey demez; nasıl aşk ve evlilik farklı dillerse...

...

Üç yılda bir geçersiz sayılmalı evlilik, çok istiyorsan arabanın vizesi, muayenesi gibi başvurmalsın yetkili mercilere... Çoğunun bunu devam ettirmek için randevu almaya telefonu bile kaldırmayacağına eminim. Araba kadar kıymetimiz yok açıkçası... Çalışsın çalışsın, okumuş cahil ya da her ne olursa olsun, "benim hayal ettiğim" diye başladığı anda ceketini alıp çıkmalı o hayattan... Hayal etmek evliliği sadece taraflara böler. Oysa eskiden hayal etmek yerine eve çiçek getirir ve onun sevdiği böreği yapardık... Evlilik varken yapmıyor hayal ediyorsan müşterisin ve zaten o da evlilik değil pis, hesapçı, ikiyüzlü bir yalan veya çaresiz bir razı geliş...

Sonra; sonrasıyla boğuşmalar başlıyor. Ölüp gitmişsin ancak bir hortlak, bir hayalet olarak dolaşacaksın en fazla... Akıllar veriliyor, ona (yeni sevgilin olursa hani) böyle yapma, diye... Ya da o hiç olmasın, senden sonra sırf cehennem kalsın diye, bütün gücüyle... Maaşın tümüne el koysak nasıl olur, nefesine de koyabilir miyiz haciz ? Keşke olsa yani... Ölse...

...

Yeni birini alabilir misin o tarumar bahçeye ki bir kırık tabure ve çokça mazeret ve küfürle küflü... Boyası dökülmüş bir ruhtan ne bekliyorsun, adi bir haz kovalamacası mı? Bütün kurtuluşları bir başka nefeste arayacak umudun ve mecalin kaldı mı?

Yüz binde bir; Ne güzel bakışmalar, konuşmalar arasında patlayan kör flaşlar gibi gerçekler... İki oğlum var, Benim de iki kız bir oğlan. Ne güzel onlar bir büyüsün hele evlensin... Sen menopoz, ben prostat kanseri olduktan sonra kalanını kadavra diye bağışlarız...

Ama gönül yılmıyor, yandıkça soğuyacak bir kuytu arıyor; aşındıkça iyileşecek ferahlıklara kaçma suçu işliyor sessizce... Bir insanın yarasını en iyi bir başka insan(lar) sarabilir. Belki sarılamayacak yaraların sarılmasına en çok ihtiyacı olan sen olduğun için ilk gördüğüne, en güvendiğine gözü kapalı ve yalvarırcasına iyiliğe donanarak sarılıyorsun. Sadece insanca konuşabilmek için bile olsa yeter...

Bu esnada karın telefonunu didikliyor ve kredi kartı ekstreni... Kocan kapının arkasında başka erkeklere telefonda ayıp şeyler söylüyor mu, diye nefessiz ve cibilliyetsiz bekliyor. Hep bir sessiz utanmazlık var yan yanlığında. Karısı öleli beş yıl olmuş -adamın içinde öleli ise on beş-yine de elinde bir kadın eli görsen "Vay kart zampara!" diye -ona yazdığı dünya güzeli şiirlerden habersiz- kendini kusuyorsun... Kadınsa daha fena...

Çocuklara anlatsan, utanmazlığın en büyüğüne bulaşmışsın gibi suçlanmak... Ben ne zaman sizin

uşağınız/ köpeğiniz oldum desen yeri, "annemin sevgilisi"... Komedi/porno film afişi olur ancak.

...

Sistemin dayatmasıdır evlilik; görev yetki ve sorumluluklar tanımlanmıştır. Keşke evlenmeden önce bunlara dair ehliyetler ve sevgi aşk parametreleri de ölçülebilse. Beyefendi sizde o göt yok dese biri. Hanımefendi neye cüret ettiğinizin farkında mısınız acaba? Bu adamın maaşı dört bin lira...

...

Sevgisizliğe öyle alıştırmışsınız ki... Görünce uzaylı görmüş köylü gibi taşıyoruz... ..

En büyük sessizlikler fırtınadan önce değil sonra olur... O sessizlik senin gerçeğindir.

Ben ve Kendim

Depresif Yazılar Bölgesi

1

Bana yokluğu anlatma kadın,

Yokluk benim bir parça senim.
Bir parça içim.
Bir parça "piçim" ben!
Yaradanım yok...

Ne şarkıların,
Ne de bir duble rakının anlamı var.
Sen yanımda uzakta,
Ben öyle boş kadehlerde.

2

Bak lan bak!

Görüyor musun?
Gözlerimin arkasındaki ışık sönük,
ışık yitik!

Biliyor musun?
Ahlak dediğin bir İstanbul orospusu.
Tırnakları; nemli, soğuk bir duvarda parçalanmış.
Irzına geçenlerin gülüşleri aydınlık!
Ahlak; 10 liraya muamele yapan bir embesil,
kimin siktiği belli değil!